

Vet aquí els llibres que has llegit, i els anys
que has viscut.

La mateixa terbolesa
desdibuixa uns i altres.

Se t'ha fet
massa tard i la vista ja et flaqueja.

Els altres folguen, però tu només
repasses anys i llibres quequejant
i t'embarbusses molt.

Val més que deixis
la saviesa pels astuts. Tu, prou
que fas vivint i escoltant el que diuen.

1988

Fa un hivern indecís que es dilueix
en franges de grisor darrera els vidres.

Se t'esllavissa el temps i no saps com
parar l'ensulsiada: tant d'eixut
et sorprèn i t'espanta.

Giravoltes

entorn d'un eix falsat, ho saps prou bé,
i et cansen els sotracs, i t'ennuega
l'absurda i exaltada vehemència
d'uns mots que els anys han buidat de sentit.

Reposa.

Que t'aculli aquest hivern
allargassat i greu, i tal vegada
per ell retrobaràs la lucidesa
de qui, retut després de fer l'amor,
se sent el cor que batega amb més força.

1988

Dialogues sovint amb l'altre tu.

L'home de fusta del mirall, t'explica
periples i vivències.

L'escoltes
amb una certa enveja.

Tu, ¿què tens?
un present de paper que se t'arruga
fàcilment a les mans, i que no goses
ni tocar, i un futur tan imprecís
com les ratxes del vent de primavera.

Et queden els records: ¡magre menjar!
No en vulguis viure, però que et serveixin
per dibuixar una ratlla d'horitzó
a mig camí de la raó i el somni.

1988

Per quin estrany mecanisme es regeixen
sentiments i desitjos.

 No hi ha lluna
que en reguli, immutable, les marees,
i el flux desborda el riu i enceta amb aigua
salabrosa minúscules ferides
als dits cansats d'agitar banderoles.

I tu que ho saps, reps tossudament
el vell costum.

 Més et valdria créixer
d'esquena al mar que sanglotar en silenci.

1988